

af Forhandlingen i Dag, men ikke ved Slutningen, og jeg tog deraf Anledning til at fremsætte de Bemærkninger om vor finansielle Stilling i det hele taget, som jeg havde at gøre, ved Behandlingen af den højtærede Finansministers Budget, idet jeg gerne vilde have, at han skulde høre mig og svare mig, hvis han fandt Anledning dertil. Den højtærede Finansminister fandt ikke Anledning til at svare paa mine Bemærkninger. Jeg kan selvfølgelig ikke have nogen som helst Mening om, hvad Grunden er dertil, men jeg kan forudsætte som en Mulighed, at den højtærede Minister ikke vilde give noget Svar paa mine Udtalelser, som jeg skal indrømme vare en stærk Protest mod den Regering, han som Finansminister og Konsejlspræsident fører, fordi han ikke ønskede at gøre Striden mellem de forskellige Partier her i Salen skarpere og stærkere, end nødvendigt. Jeg skal derfor heller ikke udtale mig politisk nærmere om Stillingen. Jeg har her givet de Herrer en Oversigt over det finansielle Resultat af Behandlingen, og saa vil jeg for øvrigt overlade til enhver at drage de Slutninger deraf, som ligge nærmest for ham. Jeg veed, at der herfter forskellige Anskuelser blandt de ærede Medlemmer om Udsigterne for denne Samling og om, hvad der maatte komme ud af den. Jeg ønsker ikke at foregribe noget i den Henseende, men jeg udtaler som min bestemte Mening, at forudsat at Regeringen vedbliver at gaa frem paa den samme Vej, ad hvilken den hidtil er gaaet, maa den mødes med en lige saa bestemt Protest mod dens egenmægtige Fremgangsmaade, som nogen Sinde før, men vi ses der fra den Side nogen som helst Smødekommun mod den Side af Tinget, jeg repræsenterer, er jeg i alle Tilfælde vis paa, at en Del af Tinget er villig til at vise en lignende Smødekommun. Med Hensyn til denne sidste Ytring skal jeg sige, at jeg veed, at jeg i denne Henseende ikke fuldt ud repræsenterer det Flertal, som jeg ellers repræsenterer; jeg tager denne udtrykkelige Reservation overfor en eventuel Protest af ærede Medlemmer af Flertallet i Finansudvalget. Jeg siger udtrykkelig, at jeg ikke har talt om Muligheden for en Overenskomst paa det Udvalgs Flertals Begne, som jeg ellers staar som Ordfører for, men det maa staa for min egen Regning. Kunde der naas en Overenskomst om Finansloven, vilde jeg anse det for glædeligt, men enten der kommer en Overenskomst derom, eller der ikke kommer nogen saadan, staa vi stadig hovedende Benstres gamle Standpunkt der. Kan der komme en Overenskomst om Reformen eller noget som helst andet godt,

tror jeg, der er Anledning ogsaa for os til at glæde os derved.

Berg: Det er altsaa den specielle Forhandling, der er endt. Strimerne ligge jo nu blodige paa Ryggen af os, som have set det ene af vore Forslag falde efter det andet. Det er fra det Standpunkt, jeg taler. Jeg ser de Forslag, jeg har været med til at stille, ligge som Sig rundt omkring i Salen, og blot det enkelte, vi naaede til at sætte igennem, blev os endogjaa misundt af den ærede Ordfører; i den Grad staar han som Sejrherrer. Jeg kommer nu ikke mere tilbage til det, et større eller mindre Plus der afgør ikke Sagen. Jeg vilde derimod gerne, at vi skulde tale om det, der er mere end de enkelte Vædringsforslag paa Finansloven; jeg vilde gerne, at vi kunde komme til at tale om det, der har ført os herind, og som udgør vort egentlige Hverv og i Tider som disse udgør det i en særegen Grad. Jeg vilde ønske, at vi kunde komme til at tale lidt med hinanden om, hvorledes det staar med Grundloven hertillands. Det er for mig mere end alle Vædringsforslag paa Finansloven. Jeg har ikke forandret mine Anskuelser i saa Henseende, ikke en Tøddel! Saalænge et Ministerium mener, sat det behøver blot Kongens Tillid for at føre Regjementet, og at naar det ikke kan saa Rigsdagen med, kan det ogsaa nøjes med mindre, fordi det, naar det staar uden Finanslov, kan springe § 49 i Grundloven over og selv bevilge sig en Finanslov til at regere videre paa. Saalænge dette er Tilfældet, ligger Grundloven i Virkeligheden Søndertraadt, og vi sidde her kun som en Slags Figurer i et Duffeteater. Vi sidde her højt som Medlemmer af en raadgivende Forsamling, paa hvis Raad vi vide, at ingen agter, naar det gælder de afgørende Punkter. De kunne sige Dem selv, at Etableringen af en saadan Tilstand er jo i Virkeligheden ministeriel Absolutisme. Det kan jo være, at man kan vise saa megen Smødekommun imod de Herrer regerende overfor en Række Forslag, at de kunne foretrække at give Ordningen af deres Foranstaltninger et Vaan af lovligt Stin ved at følge vore Afstemninger fremfor at gaa ud derover og udsætte sig for visse Ubehageligheder i alt Fald fra somme Kredse af Samfundet. Men gennemgaaende er det saaledes, at Retten efter Grundloven er forandret til Magten i Ministeriets Hænder. Derjom vore Fædre, der have ført Friheden frem til Lovfæstelse i Grundloven, og dersom de Mænd, som derefter fra alle Kanter have ledet vor Politik og anvendt paa deres Ansvar med Lovgivningsmagtens